

ਯੂਨੀਵਰਸਟੀ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੁਝ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਇਹ ਉਮੀਦਵਾਰ ਲਈ ਅਸਮਾਨਤਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਬਾਈਡਿੰਗ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ।

ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਾਰਾਨਸੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਸ਼ਵਵਿਦਿਆਲਿਆ, ਵਾਰਾਣਸੀ ਦੁਆਰਾ ਜੂਨ 1990 ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਮੈਟ੍ਰਿਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 1345 ਆਫ 1990 (ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਜ ਬਾਲਾ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ) ਨੇ 13 ਫਰਵਰੀ 1991 ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 5704 ਆਫ 1991 (ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ) ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਹ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨਿਆਇਕ ਉਦਾਹਰਣਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਛੁਪਾਉਣ ਜਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜਿੱਥੇ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਧੋਖਾਧੜੀ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਾਲਜ.

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਸ ਰਿਵਿਊ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 500 ਲਾਗਤ ਵਜੋਂ.

ਜੇ. ਐੱਸ. ਟੀ

ਮਾਨਯੋਗ ਏ. ਐਲ. ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਐਲ.ਕੇ. ਕਪੂਰ, ਜੇ.ਜੇ.
ਮੈਸਰਜ਼ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਅਤੇ
ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।
ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ 8186.

10 ਨਵੰਬਰ 1993

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ। 1950 - ਕਲਾ. 226— ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਠੇਕਿਆਂ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ — 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਾ ਕਰਨਾ। ਹੈਂਕ ਸਟ੍ਰਾਈਕ ਕਾਰਨ ਨਿਲਾਮੀ ਦਾ ਦਿਨ - ਨਿਆਇਕ ਸਮੀਖਿਆ - ਨਿਲਾਮੀ ਉਹ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਨੂੰ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਨਿਲਾਮੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ - ਸਲੇਟ ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ - ਨਿਲਾਮੀ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਫਰਮ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤੱਥ, ਜੋ ਕਲਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ 226 - ਖਾਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਟੈਂਡ ਸਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਸਬੂਤ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਬੂਤ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਸਬੂਤ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮਿਆਦ 5 ਤੋਂ 7 ਤੱਕ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 30 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਭਾਵ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ 4 ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(ਪਰਾ 8)

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਹੋਈ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 7 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਿਲਾਮੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਠੇਕਿਆਂ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਪਰੋਕਤ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇ।

(ਪਰਾ 9)

ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਵੱਲੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੰ: 5 ਤੋਂ 7 ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ - ਅਧਿਕਾਰਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 7 ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਬੋਲੀਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ

M/s Diwan Singh and Company and another v. State of Punjab 18
and others (A. L. Bahri, J.)

ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦੇਣ। ਜਦੋਂ ਨਿਲਾਮੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਮੈਸਰਜ਼ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਤੇ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਮੈਸਰਜ਼ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਖਰੜੇ ਨੇ ਹੀ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬੁਨਿਆਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 (ਜੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣਾ ਸਮੀਖਿਆ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਠੇਕਿਆਂ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਲੀਆ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਕੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਲਾਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਗੋਂ ਇਹ ਰਾਜ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਰਕਮ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਹੋਈ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਰਕਮ ਨਾਲੋਂ ਲਗਭਗ 64 ਫੀਸਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੂਬੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਠੇਕੇ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਮਦਨ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਕਮ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਮਾਰਚ 1993 ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਰਾਜ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵੈਧ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(ਪਰਾ 11)

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੋਹਨ ਜੈਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸੰਦੀਪ ਸੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ।

ਜੀ.ਕੇ ਚਤਰਥ., ਪੰਜਾਬ ਆਰ.ਕੇ. ਜੋਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਐਡੀ. ਏ.ਜੀ., ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਅਨੁ ਚਤਰਥ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 4 ਲੀ।

ਐਚ.ਐਲ ਸਿੱਬਲ, ਸਵਰਨਜੀਤ ਕੌਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੇ ਨਾਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 7 ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਨਿਰਣਾ

ਏ.ਐਲ. ਬਾਹਰੀ, ਜੇ.

(1) ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਮੈਸਰਜ਼ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਤਹਿਤ ਗਰੁੱਪ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਠੇਕਿਆਂ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। .II ਅਤੇ III ਬਰੇਟਾ ਜਿਲਾ ਮਾਨਸਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 7 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸੁਖਪਾਲ ਗੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ -ਕੰਪਨੀ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਅੱਗੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਠੇਕਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਬੋਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਮਾਨਸਾ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ, ਜੋ ਦੂਜਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਬੋਲੀਕਾਰ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਬਦਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਠੇਕਿਆਂ ਦੀ ਮੁੜ ਨਿਲਾਮੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ 20,000,00 ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਬੋਲੀ ਰਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। 10,000,00 ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਲਈ ਬੋਲੀ ਦੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 5 ਤੋਂ, 7-- ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

(2) ਇਹ ਨਿਲਾਮੀ 18 ਮਾਰਚ, 1993 ਨੂੰ ਬਠਿੰਡਾ ਦੇ ਸੁਖਰਾਜ ਸਿਨੇਮਾ ਦੇ

ਹੈਆਈਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਫਸਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਨਿਲਾਮੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਰਕਮ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ 31 ਮਾਰਚ, 1993 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਲਾਮੀ ਸਾਲ 1993-94 ਲਈ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1993 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ। ਬਰੋਟਾ ਦੇ ਗਰੁੱਪ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਰੋਟਾ ਮੰਡੀ ਵਿਖੇ ਲਾਇਸੈਂਸ L-2 ਉਸੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਫੀਸ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। 5.10 ਲੱਖ ਨੱਥੀ ਠੇਕਿਆਂ ਨੰ. II ਅਤੇ III ਨੂੰ ਵੀ ਰੁਪਏ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। 55.90 ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਬੋਲੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 1.24 ਕਰੋੜ ਜਦਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਦਿੱਤੀ। 1.25 ਕਰੋੜ ਮੈਸਰਜ਼ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਠੇਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ- ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਮੈਸਰਜ਼ ਸੁਖਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਗੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਲਈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਨੰਬਰ 6 ਅਤੇ . 7. ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਫੀਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਨਿਲਾਮੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ। ਉਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਇਹ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ, ਜਦਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 6 ਅਤੇ 7 ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਰਕਮ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਭਾਵ 24 ਮਾਰਚ, 1993 ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 5 ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਅਤੇ ਨਿਲਾਮੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੂੰ ਠੇਕਾ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

(3) ਮੋਸ਼ਨ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੀੱਖਿਆ 5 ਤੋਂ 7 ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ 2000 ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੀ। 1.15 ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਨਿਲਾਮੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਕੌਮੀਕ੍ਰਿਤ ਬੈਂਕਾਂ ਦੇ ਬੈਂਕ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਹੜਤਾਲ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸਾ ਸੀ ਜੋ ਨਿਲਾਮੀ ਮੌਨੇਵ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੀਵਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ। ਰਿੱਟ ਵੀ ਦੇਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਗੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨੇ ਆਰਮਜ਼ ਨੰ. 5 ਤੋਂ 7 ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭਾਗੀਦਾਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਪੈਸੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਰੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ

ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ 31 ਮਾਰਚ, 1993 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰ: 5 ਤੋਂ 7 ਲਈਆਂ ਹਨ।

(4) ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਟੈਂਡ ਸਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਸਬੂਤ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਬੂਤ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਰੈਜ਼ ਪੈਡੈਂਟਸ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 7 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 30 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਭਾਵ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ 4 ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ- ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ 7 ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਿਲਾਮੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਆਧਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਵਾਧੂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਿਰਫ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਅਜਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 6 ਅਤੇ 7 ਨੇ ਵੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਭਾਵ 24 ਮਾਰਚ 1993 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾਗਰਿਕ ਦਾ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਧਾਰਕ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਵਪਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕਈ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕੂਵਰਜੀ ਬੀ. ਭਰੂਚਾ ਬਨਾਮ ਆਬਕਾਰੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵਿੱਚ। ਅਜਮੇਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)। ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19 (1) (ਜੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 19 (1) (ਜੀ) ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ - ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕਿੱਤਾ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੀ.ਐਲ. (6) ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪਾਬੰਦੀ ਦੀ ਵਾਜਬਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਪਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਕ ਵਪਾਰ ਤੋਂ ਵਪਾਰ ਤੱਕ ਵੱਖਰੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਪਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਰਾਜ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਵਪਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਅਨੈਤਿਕ ਜਾਂ ਜਨਤਾ ਦੀ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਭਲਾਈ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹਨ।"

ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਜਾਂ ਖਤਰਨਾਕ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਤਸਕਰੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਹੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਯਮ। ਵਪਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੀ ਵਾਜਬਤਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਤ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਹਰੇਕ ਨਾਗਰਿਕ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਾਜਬ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਗਵਰਨਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਜ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਸਿਹਤ, ਸਥਾਨ, ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕਤਾ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਕਿੱਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰੌਲੇ ਦੁਆਰਾ, ਕੁਝ ਫਿਰ ਗੰਧ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਦੁਆਰਾ, ਉਹਨਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਰਤੇ ਗਏ, ਨਿਰਮਿਤ ਜਾਂ ਵੇਚੇ ਗਏ ਲੇਖਾਂ ਦੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਚਰਿੱਤਰ ਦੁਆਰਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਣ, ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"

ਕ੍ਰੋਲੋ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸਟਨਸਨ (2) ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ: -

"ਰਾਜ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਦੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਬਾਉਣ ਲਈ-ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਕਿਸੇ

ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਚੂਨ ਰਾਹੀਂ ਨਸ਼ੀਲੀ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਜਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਭਾਈਚਾਰੇ ਲਈ ਖ਼ਤਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾਜ਼ਰ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨੂੰ

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਜਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ - ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ ਸੰਚਾਲਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਇਸਦੀਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਗਵਰਨਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਵਿਵੇਕ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਥਾਰਟੀ ਅਜਿਹੇ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਧਾਨਕ ਇੱਛਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ।”

(5) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੰਨ ਸ਼ੰਕਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਆਦਿ (3) ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕਈ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 53 ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਨਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ-ਇਸਦਾ ਨਿਰਮਾਣ, ਭੰਡਾਰਨ, ਨਿਰਯਾਤ, ਆਯਾਤ, ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਯਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ :- ਨਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

(6) ਮੇਸਰਸ ਘਿਓ ਮਾਲ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਸਟੇਟ ਅਤੇ ਹੋਰ (4) ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 'ਅਦੇਸ਼' ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਜੇ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(7) ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 220 ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਹੋਈ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਨੂੰ

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 7 ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਠੇਕਿਆਂ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਮੈਸਰਜ਼ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਲਗਾਈ। It nnlv ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਮੈਸਰਜ਼ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵਿਚ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 22 ਬੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਲੈਵਰ ਵਿੱਚ ਚਲਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਕਲਕੱਤਾ ਗੈਸ ਕੰਪਨੀ (ਮਾਲਕੀ) ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ a] ਵੈਸਟ ਬੇਨਿਅਟ ਅਤੇ ਹੋਰ (5) ਵਿੱਚ, ਅਨੁਛੇਦ 22 ਬੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਪੈਰਾ ਓ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

ਅਨੁਛੇਦ 22b ਉਹਨਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਇਸ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ; ਪਰ ਇਹ ਅਸਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਰਾਹਤ ਲਈ ਮੰਗੀ ਗਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਕਲਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਹੈ। 226. ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਕਲਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 226, ਕਲਾ ਵਾਂਗ. 32, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਦਾ ਹੈ' ਜਾਂ ਰਾਹਤ। ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਕਲਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 226 ਵੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਖੁਦ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਰਿੱਟਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਜਾਂ ਕੋਓ ਵਾਰੰਟੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਯਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਜਾਂ ਸੋਧ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।"

ਮੁੜ ਰਾਜ ਓਜ ਉੜੀਸਾ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਦੇਵ (6) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਲਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ। 226 ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਚੌੜਾ ਹੈ, ਦੇ ਸਮਾਪਤੀ ਸ਼ਬਦ! ਆਰਟੀਕਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 'ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਢੁਕਵਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ' ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਕਲਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਹੈ। 226।"

(8) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਲੀਅਰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਲਾਹਕਾਰ, ਰਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ਿਆਮ ਕੰਪਨੀ

ਬਨਾਮ ਐਚਆਰ, ਯਾਨਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਰਾਜ (7-) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖਾਣਾਂ ਅਤੇ ਖਣਿਜਾਂ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਵੱਲੋਂ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(3) ਏਆਈਆਰ 1962 ਐਸਸੀ 1044

(4) ਏਆਈਆਰ 1964 ਐਸਸੀ 685

(5) ਏਆਈਆਰ 1985 ਐਸਸੀ 1147 ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੋਲੀ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਸਰਜ਼ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ OS ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਆਈਐਕਟ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 5 ਤੋਂ 7 ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਾਰਜ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚਲੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 5 ਤੋਂ 7 ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਦੂਜੇ ਡੀਡਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦੇਣਾ। ਨਿਲਾਮੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਮੈਸਰਜ਼ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਬੋਲੀ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਮੈਸਰਜ਼ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਖਰੜਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬੁਨਿਆਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 (ਜੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣਾ ਸਮੀਖਿਆ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ 1972 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹਰੀਨਾਰਾਇਣ ਜੈਸਵਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (8)। ਇਹ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਠੇਕਿਆਂ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦਾ ਸੀ। ਕੂਵਰਜੀ ਬੀ. ਬਜਤਾਰੁਚਾ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਸਿਰਫ ਬੋਲੀ ਦੇ ਕੇ, ਬੋਲੀਕਾਰਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਵਿਕਰੇਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੀ। ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਨਿਵੇਕਲੀ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 19 (1) (ਜੀ) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 14 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਅਨਿਯਮਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ

ਨਹੀਂ ਹੈ - ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਕੀਮਤੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਉਪਲਬਧ ਕੀਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ।"

(9) ਠੇਕੇ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮਾਨਸਾ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਪਿੰਡ ਬਰੇਟਾ ਦੇ qalCliqu ਠੇਕੇ ਵਿੱਚ CMrespect1 ਦੇ ਨਾਲ Batindah ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਨੀਲਾਮੀ ਦੇ ਪੈਸੇ ਮਾਨਸਾ ਵਿਖੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ ਹਥੌੜੇ ਡਿੱਗਣ 'ਤੇ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਨ। ਬੋਲੀ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ 'ਤੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਨੰਬਰ 5 ਕੋਲ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਮਰੱਥਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਰਿਪੋਰਟ 26 ਮਾਰਚ, 1993 ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ. 1 ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 18 ਮਾਰਚ, 1993 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬੈਂਕ ਡਰਾਫਟ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਡਰਾਫਟ ਦੁਆਰਾ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਰੁਪਏ ਹੈ। 7,80,000 ਦੂਜੀ ਰਕਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਕੋਲ ਨਕਦ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਵਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਬੋਲੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। 1.25 ਕਰੋੜ ਉਹ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਆਰ. 4 ਹੈ।

(10) ਇਹ ਰਕਮ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਉਥੇ ਕੌਮੀਕ੍ਰਿਤ ਬੈਂਕਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਹੜਤਾਲ ਕਾਰਨ ਇਹ ਰਕਮ ਉਸੇ ਦਿਨ ਮਾਨਸਾ ਵਿਖੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਭਾਵ 19 ਮਾਰਚ, 1993 ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਨਿਲਾਮੀ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਹਰ ਸ਼ੰਕਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਉਪ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (9) ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ: -

“ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਰਿੱਟ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਗਾ ਕਿ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋਧਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(11) ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ

ਸਕਦੇ। ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਠੇਕਿਆਂ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਰਾਜ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਾਲੀਆ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਕੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਲਾਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਗੋਂ ਇਹ ਰਾਜ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਰਕਮ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਹੋਈ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 64 ਫੀਸਦੀ ਵੱਧ ਹੈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੂਬੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਠੇਕੇ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਲੀਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਚਿਤ ਕਾਰਨ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ। ਮਾਰਚ 1993 ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਰਾਜ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵੈਧ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। 5 ਤੋਂ 7 ਤੱਕ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਠੇਕਿਆਂ ਦੀ ਮੁੜ ਨਿਲਾਮੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(12) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਦੂਜਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 6 ਅਤੇ 7 ਅਜਨਬੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਵਾਧੂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਸਟੈਂਡ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀਕਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਦੁਬਾਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬੋਲੀਕਾਰ ਸਨ। ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਜੋ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਫਰਮਾਂ-ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 7 ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੁਲਾਸਾ ਐਡ. 18 ਮਾਰਚ 1993 ਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫਾਰਮ M. 14 ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਪਰੋਕਤ ਤਿੰਨ ਫਰਮਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 6 ਅਤੇ 7 ਅਜਨਬੀ ਹਨ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੈਰਿਟ ਨਾ ਮਿਲਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਰ ਐਨ ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ

**M /s Diwan Singh and Company and another v. State pi Punjab 28
and others (A. L. Bahri, J.)**

ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਡੋਲਮਿਨ

ਮਾਨਯੋਗ ਜੇ. ਏਲ. ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.

ਮਿਸ ਸ਼ਾਲੂ ਗੁਪਤਾ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1993 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ 9889

2 ਦਸੰਬਰ 1993

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950— ਅਨੁਛੇਦ 14 ਲੇਖ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ +2 ਕੋਰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੈਡੀਕਲ ਕੋਰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰੇਡ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ— ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕਲਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।
14.

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਿਕਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜਾਂ ਵਿਚ ਦਾਖਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।